

Bludičky.

Roman od

Jana Klecandy.

Staréna pohodila spokojně hlavou, jakoby chtěla říci: Já už povinnost svou vykonala a mohu jít. — A když Celestina mlčela, rychle se vzdělala. Dívka teprve po chvíli se tobo všimla. Ale na Novákovou se nehněvala; čím dále svažovala o jejím výroku, tím více se jí zdálo, že ač pronesen tak nehledanými výrazy, skrýval v sobě mnoho útočity. Nebylo však dlouho času k rozvažování, neboť brzy na to přišel Fortin.

Zastal dívku před nedokončeným obrazem a tak se zaradoval nad jeho předmětem, že mu došla ústa, která dnes vítá ho zcela jinak než jindy. A když přehlédnuv její rozpaky a stisknutí jí ruku, chtěl blíž přihlednouti k obrazu, vztáhla skoro mechanicky ruce, jakoby ho chtěla před ním zastítni.

Fortin chopil ji zertovně za ruce a se smíchem řekl: "Nejsem v předmětech, volíte a v provedení, i ve všem ostatním je viděti, že stáváte se umělkyní!"

"He, jak se mi posmíváte!" zvolala trpce.

"A jak vy mi křivdíte svým podezříváním!"

"Vysvětlete mi tedy, v čem vidíte ten pokrok?"

"Umíte pře neradi dovoliti nezavěšením diviti se na nedohotovené obrázky?" pokračoval Fortin tónem zřetelně s srdečným tónem. "Před několika dny jste se mně ještě ptala na ruku, dnes již rady ani neokázáte, ba ani nedovolíte."

"Nu tedy se podívejte, ale řekněte mi upřímně, najde-li se blázen, který by toto koupil?"

Fortin zadíval se na obrázek, jenž představoval v nártku a prvním nahození barev pohled do onoho kouta jeho zahrady, kde ve stínu stromů skrývala se starobylá kašna s prolomovaným nářozvím. Pak pohlédl oknem a skutečně potěšen, zvolal s upřímně mírným uznáním: "Opravdu! Roztomile!"

"Děkuji vám, ale to není odpověď na mou otázku," řekla podrážděně.

"Protože se to rozumí samo sebou!"

"Myslíte, že zase ten kupec?"

"Tázala se, pohlížíte na něho úkosem."

"Ale ovšem že! A jsem přeavděčen, že velmi rád!"

"Pak mi zajisté prokážete laskavost a řeknete mi, kde onoho kupce najdu. Chci se sama pokusiti své obrázky prodávati."

Fortin uleknut, nevěděl, jak lépe rozpaky své zakrýti, než smíchem. "Nu vidíte! Již i mou přátelskou pomocí pohrdáte a chcete státi nadobro na vlastních nohou! Ale já, má drahá, nedám si tak snadno vzíti úřad vašeho správce, kterýž jste mi svěřila. Či snad ho nezastávám k vaší spokojenosti?"

"Nemohu přijímati obětí, jež mi přinášíte," odpovídala vážně na jeho žerty. Ale Fortin nedal se odstrašiti a pokračoval stejným tónem:

"Když tedy nesmím pro vás tak činiti, vezte, že dělám to z lásky k umění!"

Celestina se zachmuřila. "Nazýváte ty mé hračky uměním?" řekla trpce.

"Ovšem! A vás umělkyní!"

"Tím mne klamete a křivdíte mi. Vzbuzujete ve mně naději, jež nikdy nedojdou splnění a tak připravujete mi sklamaní, jež mne nemůže minouti."

"Teď zase já vám nerozumím, Celestino!" zvolal Fortin znepokojen, že mluví se tak dlouho o věcech, o nichž nejraději mlčel. "Co pravíte o klamu a sklamaní? Já vás neklamu, tak jako vy mne nesklamete v tom, co od vás jednou očekávám. Víím, že budete jednou umělkyní a abyste k oči tomu spíše vypsala, chci vám usnadniti cestu a zbavití vás oněch spřesťech starostí o kus chleba. Proto, jsa vaším přítelem, chci býti vaším jednatelem!"

Dívka zadívala se do jeho očí, jež při horlivé jeho řeči jen svě-

tily — Tedy jen z lásky k umění! kmitlo jí hlavou. Ale hned zase rozpomenula se na slova staréna a rázem porozuměla výrazu jeho pohledu. A když podívala se na svůj obraz, byla by ho nejraději strhla a rozvažovala. Tak se jí zdálo blůdně, ale přes to jí toto poznání nic nezarmoutilo.

Naopak, zasmála se srdečně, a když Fortin naléhal na vysvětlení, místo odpovědi vypukla v smích skoro křečovité.

"Proč se smějete? Nechápu —" řekl již trochu pohněvan.

Ale Celestina nemohla zadržat veselosti skoro chorobné překona-tí a tak sklonivši hlavu na ruce opřené o stůl smála se dále. Teprve po chvíli pozvedla hlavu a upřela na něho své usazené oči.

"Nehněvejte se! Víím, že to bylo nešťastné, ale nemohla jsem se přemoci."

"Ale řekněte mi tedy přece, čemu jste se vlastně tak smála?"

Celestina náhle zvažovala a pohlédla mu blůdně do očí. Čemu? Čemu! Jak ráda byla by mu řekla, proč jí tak potěšilo poznání, že její malba nestojí za nic, ale divě stul jí bránu. Přece však bezděky prozrazovala mu své myšlenky, doháněje ho tak, aby učinil jí vyznání.

"Ano, řeknu vám vše! Prvé, než jste přišel, dívala jsem se na tu mazonie s takovým zálibením. Zdálo se mi opravdu, že jsem umělkyní. A najednou jakoby se mi oči otevřely, vidím ehýbu na ehýbě. Pohlédte, ta skreslená kontura, to nepěkné rozdělení světla, ty nemožné barvy!" — A s chvatem skoro divokým posála mu ukazovati na četné ehýby, jež ve svém nártku spatřovala, až pak jediným pohybem ruky strhla papír, zmuchlala ho a odhodila do kouta.

Fortin pohlížel na ni s úžasem. Uznával správnost některých výtek, jež byl by sám dříve nepozoroval. "Nuže, obdivuji vaši autokritiku," zvolal upřímně. "A přiznávám se, že tedy v tomto okamžiku učinila jste skutečně znamenitý pokrok na dráze umění! Ale byla jste příliš přísná, neboť po malých opravách mohl obraz znamenitě dopadnouti!"

"To pravíte vy?"

"Já — a ještě víc! Byla to do-sud nejlepší vaše práce!"

"Pak tedy ostatní byly blůdné, a chudák, jenž je koupil, napálil se!" — A znovu se tak nemožně rozesmála. Viděla teď jasně, že lhal, že ty obrázky její nemohly míti ceny, a že je zachoval pro sebe ne z lásky k umění, ale jen k vůli ní.

"Jsem ráda, že jsem prohlédla —" řekla odhodlaně. "Zahodím štěte a ušetřím sobě sklamaní a vám zbytečná vydání!"

"Mluvíte dnes opravdu v hádankách! Nerozumím vám, Celestino!"

"To proto, že sám ke mně nejste upřímným, pane Fortine! Nemohl jste na ty mé mazonie najíti kupce a proto koupil jste je pro sebe, abyste mne ušetřil zármotku. Řekněte, upřímně mi povězte, uhodla jsem?"

Fortin nesnesl dívčina plamen-ného pohledu a sklopil rozpačité oči.

"A proč? Proč?" naléhala, chtě-jíc z něho vynutiti vyznání.

Bylo patrné, že Fortin bojuje sám s sebou krutý boj. — "Pro-to —" zvolal náhle a v očích jeho kmitl žár, jenž dříve věstil, že na-došla rozhodná chvíle. "Teď! Teď! Znělo jí to duší. Teď ji nechopí do náručí a přivine k sobě."

Ale Fortin, jakoby se byl za-klkl toho, co čelí jí v očích, zara-zil se a hlasem zcela změněným dopověděl: "Proto, že se mi o-pravdu líbíly a že myslím je pro vás zpeněžití lépe, až budete míti jméno!"

Celestina sklazána v svém oč-ekávání a zahanbena, odstrčila sk-ro hlnavě jeho ruku. — Ale hned si zas vzpomněla na ony ony a vyřívání — Nendal tedy pravou přičinu.

"Nuže, myslíte-li, že mám na-

dání, musíte mne nechat, abych šla vlastní svou cestou a abych si dráhu sama klesla. Můj strýc říkával vždy, že pravý umělec do-vede vypsati na výši jen tehdy, když nemá pohodlný život, když musí těžce zápas o uznání, a že pospóra znehravňuje. Jsou-li mé práce dobré, najdou se jiní kupci. Od vás obětí přijímati nemohu a nesmím — Nenajdou-li se kupci, pak mě umění není uměním a — chopím se zase jehly!"

"Ale když vám pravím, že ne-smíte mé pomoci odmítati," roz-čileně zvolal Fortin.

"Proč? Proč? Protože je to va-še vůle? I já mám svou vůli — Jsem vám zavázána již tolika dí-ky, že dluž ten, jež splatiti ne-mohu, bude mne vždy tísňiti!"

Fortin v tom okamžiku pohlí-žel na ni, jakoby ji chtěl pohle-dem svým zhltnouti. Tak byl o-kouzlen její rozohněním. — Jak rád by byl zvolal: Můžeš splatiti a splatíš, jen mi podej ruku, ty rajské stvoření! — Ale i tento-kráte ještě zachránila ho vzpo-mínka na matku, na úmysly, jimiž po léta byl se v samoty své obíral.

Násilím takřka odtrhl se od po-hledu, jenž ho okouzloval a pod-maňoval. Vstal a pokročil k oknu, odpovídal: "Nuže, nemám práva vnučovati vám pomoc, již odmítá-te! Buď neuznáváte mé přátelství nebo právo, jež přátelství vám i-umě oděňuje, a v obojím případě mi nezbyvá, než abych vás nadálo svým prostřednictvím ušetřil."

"Vy se horšíte?" přistoupila k němu a bezděky tuše, že se jí vy-mykl, hleděla ho znovu si podma-nití vronou tónem své řeči. "Ale což nepochopíte, že mladé, osamě-lé děvče, jež nemá než své jméno, nemůže přijímati podpor od mu-že?"

"Opravdu!" zvolal Fortin. "Ce-lestino, odpusťte! Zapomenul jsem čím jsem vám a vaší nevinnosti byl povinen. Žil jsem po léta tak odloučen ode všeho světa, nestara-jíc se o jeho úsudek, že jsem ani nyní nepomyslel, kterak vás vysta-juji na soud všech těchto lidí, kte-ří snad každý vás i můj krok stré-ží! Však nyní — ovšem —"

Zamšel se — bojoval poslední boj — a zůstal vítězem.

"Byla jste mi sestrou i příte-lykyní milou, však lidské předsudky zbraňují mi nadále těšiti se časem z vaší společnosti. Děkuji vám, že jste mi to připomenula, a nezby-vá mi než prosítni vás o prominu-tí."

Celestina byla tímto neočekáva-ným obrátem zdrcena i zahanbe-na.

"Což záleží mi konečně na úsud-ku lidí," řekla skoro chladně. — "Mé svědomí je čisto."

"A nehneváte se tedy na mne? — A smím tedy aspoň někdy, časem se vás popatiti, jak se vám da-ří, když nemohu přijíti tak často, jak bych rád?"

Kynula mlčky hlavou a bezvlád-ně nechala svou ruku v jeho ruce. Pozvedl jí k ústům, políbil a pak rychle odešel.

Teprve když dvře za ním za-padly, vzpomatovala se Celestina a osměřila se obrátiti zrak do světnice. Byl pryč — Odešel — Lást, sklamaní, pokoreni se jí zmocnily. Chopila se rukama roz-pálené hlavy a přemožena citem vrhla se na lože. Zabořila obličej do peřiny a zaškakala.

Však po malé chvíli zvedla se skoro vzdurovitě. Proč se jí vzda-voval? Proč tajil se svou láskou, kterouž přece, když on sám mlčel, oči jeho tak zřetelně prozrazova-ly? Či snad neuznával ji hodnu své lásky, lásky, jež by byla vedla ke konečnému oči — k oči?

Ano, zajisté! Byl přece jen při-klhl hrd, že nechtěl jí učiniti svou ženou, a snad příliš slechetem, že nechtěl jí učiniti jen svou milen-ku, kterou by byl opustil, až by se byl její lásky nabažil. Či snad zalekl se jejího projevu hrdosti a poznal, že nedosáhl by u ní svého cíle? Celestina byla příliš ženou, než aby v prvním hněvu své ura-že, né ženské přehy byla dovedla ne-kládati tomu, jenž jí byl urazil, jenž dovedl od ní takto odejiti. — Na okamžik zapomenuto byla vše, čím byla Fortinovi zavázána vdě-čností. Jen jediná myšlenka, vědo-mí, že ve chvíli, kdy přicházela mu vstříti takřka s otevřenou náručí, nechal jí státi, opanovala její du-ši.

I hledala útěchu v pláči —

Touže dobov Fortin, rozrušen až do nehlubších útrob své duše, spě-chač za bránu, aby tam venku pod

širým nebem, kde nebylo skoro li-dí, našel opět rovnováhu, klid du-še.

Byl dnes vítězem! Zvítězil sám nad sebou, ale to vítězství ho nenaplnovalo radostí. Ano zdálo se mu, jakoby v duši jeho byla vznik-la jakási mezera, ba propast onou roztržkou s Celestinou.

XX.

V rodině hejtmana Elbinga ná-vštěva polského krajana i jeho če-ských přátel vyvolala moený do-jem.

Papá Elbing hned po jejich od-chodu uschoval láhve vína, jež zů-staly neotevřeny, a poslal svého "prefatyna" pro lahvičku pravé polské "vodky," kterouž cenil vý-še, než všechny ostatní požitky svě-ta.

Deerušky obě uchýlily se do po-koje druhého, aby si zde sdílely své dojmy a o hostech si povhová-ly. Ale Lotka, ač byla všecka roz-žárena, neměla u sestry stání. Šlo jí o to, aby mohla s otcem o samo-tě promluvit a proto čekala jen na vhodnou příležitost, až snívá Wanda postaví se k oknu a zadí-va se po svém zvyku do vln Vita-vy, třístiech se o pilře kamen-ného mostu.

Starý hejtman zatím statečně popíjel a spokojeně se usmíval.

"Papá Elbing!" ozval se škád-livě melodický hlas z pouteřev-ných dveří. "Smím dále? Nejsi posud v trans?"

Starý hejtman při tom hlase se jen pousmál a aniž by otočil hlavu, kývnul rukou. Stejná Lotka ve-běhla do světnice, zlehka, opatrně jako kočka. Přistoupila ke stolu, u něhož seděl starý a chopivši se kalíšku s koralkou, jenž na stole stál, několikrát z něho srkla. Zamouhčila při tom labuznický oči a ještě když sklenku na stůl stavě-la, olízovala si rty.

"Eh, čert ví!" zaklela jako sta-řý voják. "Ani nejlepší víno mi tak nechutná, jako tuhle ten tvůj chlupský nektar!"

"Husarský, deeruško, ne chlup-ský," zasmál se starý a doliv si sílečku, prohlížel si jí proti svě-tlu se zálibou náruživého milovná-ka. "A že ti chutná, to bardo do-bře! Přec jen vidět, že jsi má krev a že zlí jazykové tvé máti křiv-díli!"

Devě zasmálo se tomuto vtipu hlasitě. Pak přistoupivši k oteví, o-civilo mu ruku kolem krku. — "Ale dnes bude ten krásný šperk, který jsem ti nedávno v Nové aleji ukazovala, můj, víd?"

"Blázníš, či co?" vykřikl starý chraplivým hlasem, ale bylo patrné, že se na ni opravdu nehnevá, ani vzdurovati nedovede. "Krásný šperk," pítvořil se po dívce, "a já musil dnešní traktaei těch spiklen-ců sehnat na dluh."

"Mlé, mlé, papáši — a neži. Víš, že je to hrách proti čtvrtému příkazání připravovat otec o četu deeršinu? A já vím jistě, že pan Vinyenty ti něco podstrčil, a že to nebylo žádná milostná psaníčko, a že to máš tudle —"

Obratným hmatem hrábla oteví do kapsy u vesty, a než se nadál, držela v ruce složený papírek. — Staroch vykřikl a vyskočil, ale dívka, pohlížeje na něho úkosem, ihned poznala, že jeho hněv i uleknutí je strojené. Rozbalila papírek — byly to dvě padesátzlatové bankovky. Než se starý nadál, zmuchlala je a strčila do své kap-sy.

"Oh, oh — papáši je filut, fi-lut," smála se, který na ni dorá-žel na oko, jakoby ji chtěl peníze odejmouti. "Velmožný pán se ne-musí namáhat. Prosím, sedět! — Však já doře vim, že tohle bylo pro mne připraveno!"

"Pro tebe, ty čarodějnice! Jak to pro tebe?"

"Což myslíš, že nevím, že jsi ho-nem peníze rozdělil a větší část někam sechoval? Což jsi ty nějaký "hauksnecht," aby ti posílali di-skree? Fi, fi, pane kapitáne! El-bingova deera není tak hloupá!"

Staroch smál se tím výkřikem, až se prohýbal. "Čertova kobieta (čertova žena)! Když víš, tak hle-dej a nečeš mi tady!"

"A také budu," zvolala dívka, jež byla po straně stopovala pohle-dy otevoř. Vrhla se ke skřini, kam byl starý dříve několikrát zrakem zabloudil. Tušila, že tam asi peníze jsou kryty. Přeházela kde co leželo, i do nádob nahlé-dla — ale marně. Pojednou prolétlo jí eosí hlavou, shýbla se k zemi a hrábla hleběti pod kratší nohu vik-lačej se skříně. Dvoji výkřik, ba

Mayer Leading Lady

Nemůžete nikdy doufat, že koupíte úpravnější, nebo trvanlivější obuv než "Leading Lady."

Je naprosto modernější ve svém vzhledu a padne na nohu dokonale hned od počátku. Mimo to, že jest moderní tvary a pohodlná jest obuv.

Leading Lady

trvanlivější než všelina obuvi. Je tak dobře zpracována, že vydrží dvakrát tak dlouho, jako průměrná obuv a podrží svůj tvar až do posledního okamžiku.

Proč kupovati horší obuv, když za třetí peníze můžete dostat "Leading Lady"? Váš obchodník vás ni rozopati. Ne-li pište nám.

Hleďte Mayer obchodní známku na poděsvi.

ZDARMA. Pošlete-li nám jedno obchodní, který nemá na špičce "Leading Lady" obuv, pošleme vám zdarma poštou v plátně krásný obraz Martha Washington Comfort obuv, Verma Cushion obuv a special Merit kůžní střevo.

F. MAYER, BOOT & SHOE CO.
MILWAUKEE, WISCONSIN.

PURE CALIFORNIA WINES & BRANDIES

Jos. Bernard

620 Blue Island Ave.
CHICAGO ILL.

Vyborná vina kalifornská a importovaná, vody minerální, brandy a všeho druhu lihoviny zasílají se do všech částí Spoj. Států.

Pište si o cenník!

Jos. Bernard, 620 Blue Island Avenue, CHICAGO, ILLINOIS.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 1306 Farnam ulice.

Pravé importované piva na čepu. **PLZEŇSKÉ** z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známé Faust získalo rozsáhlou reputaci. **Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže.** 401f

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BRW'G CO. FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmelu. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta lihu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučené lékaři. Pakli se chcete posílnit, objednejte si je!

STORZ BREWING COMPANY

vaří a stačí do lahvi

TRIUMPH A BLUE RIBBON PIVO.

Nejlepší na západě. **OMAHA, NEB.** 191f

Ant S. Rychlý vlastní knížka zasloužil

velký řeznický obchod na rohu 16. a William ul.

Velký výběr čerstvého masa za ceny velmi nízké. Uzenářské výrobky první třídy dle českého způsobu dlelac. 341 Tel. Douglas 1516.

Václav Kozák, vlastní čistě zařízený

řeznický a uzenářský závod 919 Bancroft ulice, Omaha.

Zašoby čerstvého masa, jakosi i všechny výrobky uzenářské jsou vždy té nejlepší jakosti. Zkuste koupiti u něho jednou a zjistíte, že podražá přijde za zase. VÁC. KOZÁK, 919 Bancroft ulice. 201f